

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

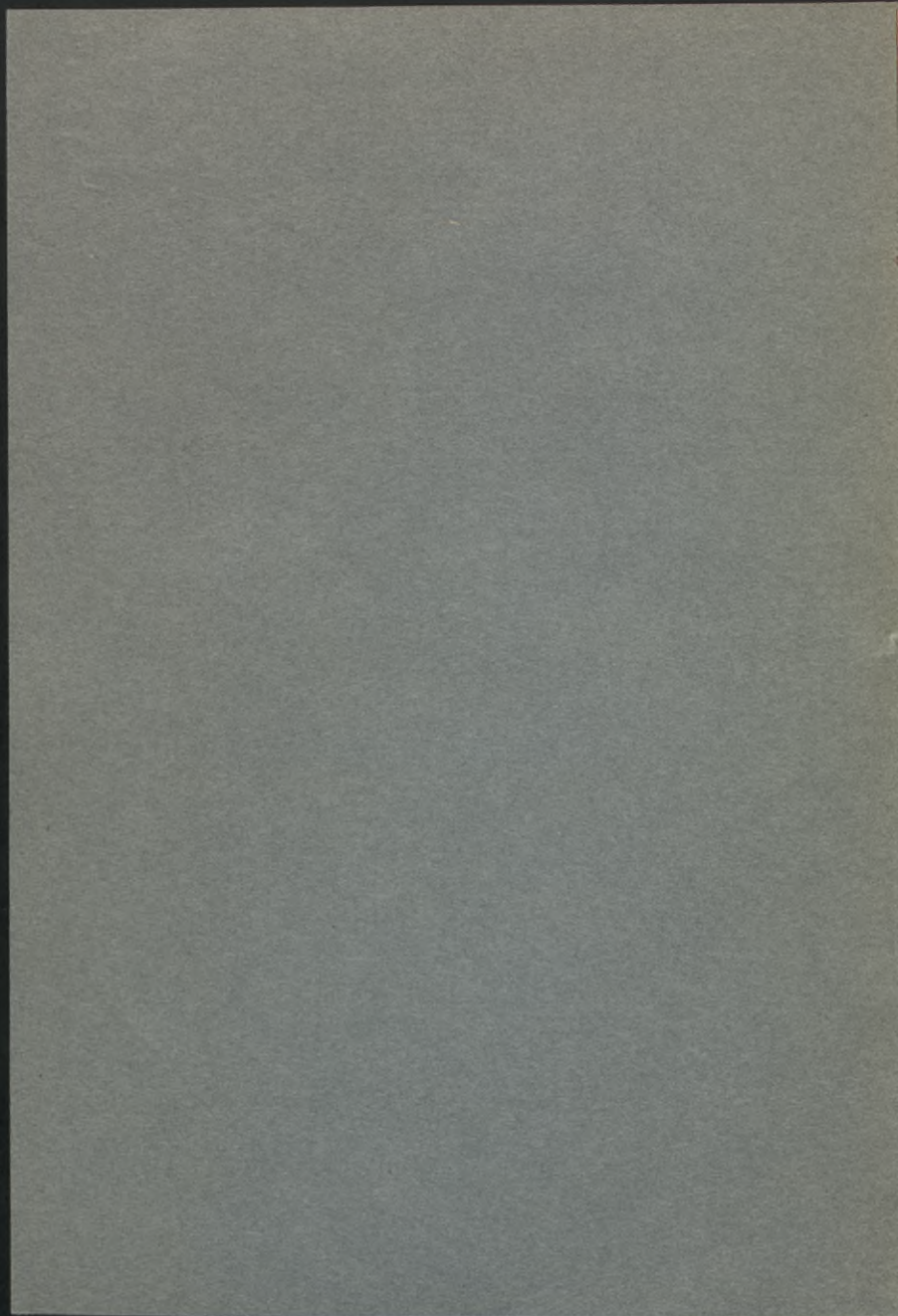
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Berättelse

jemte vita om mordaren
John Owen 1870.

D

(B.) Jurid.
Kallsfall
[Dwen]

Verättelse

jemte

W i s a

om

Mördaren

John Dwen

eller

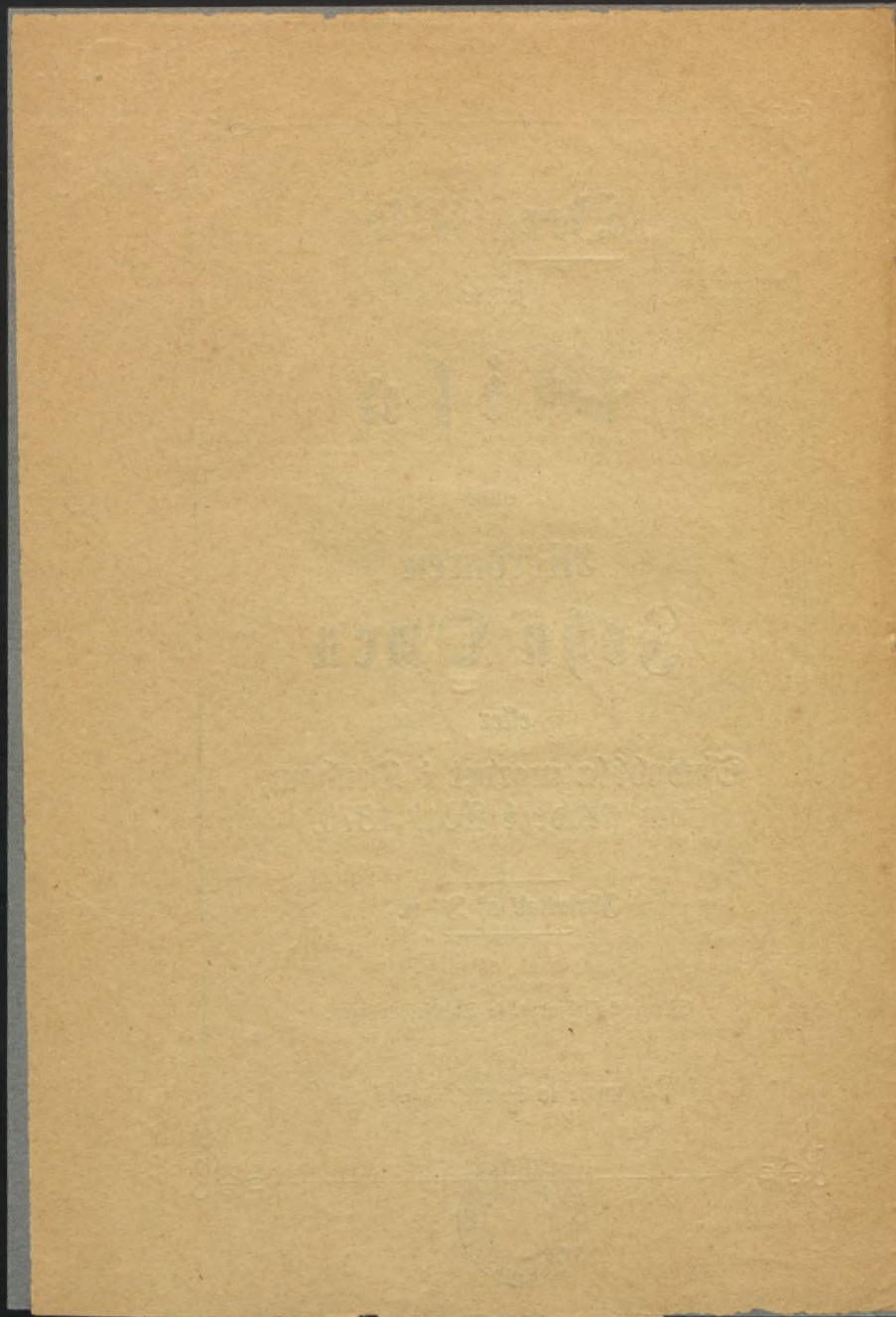
Sjudubbla mordet i Denham,
som skedde i Maj 1870.

Författad af J—n.

Öfvertygd förbjudes, se Tryckfrihetslagen.

Preis: 10 öre Riksmünt.

Et förfärligt mord, utvisande den sörsta råhet och likgiltighet, gå wi här nedan att berätta. Mätte berättelsen på något wis finna intrång i hjertat, så att mången ung, oerfaren, som ofta utaf werldens lockelser förwillas, tager sig till wara och flyr det onda, som förr eller sednare alltid blifwer straffadt.

I den lilla staden Denham i England lefde i Maj månad detta år en familj, bestående af mannen, smed till yrket, och hans hustru, samt trenne lefnadsglada och rosenkindade flickor; desutom hade den godmodige mannen att försörja sin moder och sin swägersta, hvilka han godwilligt upplät sitt lilla anspråkslösa hem åt, utan någon återbetalning. Familjen hade genom mannens trägna arbete kommit till ganska goda förhållanden, och trefnad och ordentlighet rådde öfwerallt hwar man framgick i den lilla familjens hem. Deras lycka skulle dock icke så länge wara här på jorden. Gela denna familj skulle snart falla för den grymma mördarens hand. Ondskans makt kunde icke utan afundsjuka se deras wälmående ställning, i förnöjsamhet. Hatet och begäret efter penningar upptände sin bleka sackla i en annan kamrats hjerta, hwilken åsett deras framåtfridande ställning i lifwet. Denne man war af-

wen smed och hade förr varit kamrat med husfadren, men hade, genom något brott, blifwit sticad till fängelsset under en wis̄ tid, hwarifrån han wid denna tid, som mordens begingos, nyss blifwit frigiswen; — han hade låtit kalla sig John Johns, men hans rätta namn war John Owen. Familjens namn war Marschall.

John Owen, som war mycket rå och häftig till sinnelaget, hade förr ibland sina kamrater uppfört sig på ett högst brutalt sätt, ofta med handgripligheter, hwarföre han äfwen ej heller af dem war omtyckt. Han war nu en medelålders man, starkt byggd, och egde fördenfull styrka och krafter. Någon sorts hat och afund hade han fattat till denne Marschall, och det war derföre han ruswade på att kunna skada och tillintetgöra deras lycka.

Han reste fördenfull från en annan liten stad, der han för tillfället war, hwilken låg i grannskapet af Denham, till Denham. Framkommen dit om qwällen, beslöt han att begagna natten för utförandet af sin grymma gerning, ty han war fullt besluten att mörda hela familjen.

Wid midnattstimman, då familjens alla medlemmar lågo slutna i sömnens armar, smög han sig ensam och stilla till deras boning, bröt upp verkstadsdörren och gick derin, samt tog derifrån en yxa eller hammare, hwarmed han tänkte utföra det grymma dådet. Han gick nu från verkstaden till familjens rum och bultade på dörren, med begäran att blifwa insläppt. Marschall, som waknade utaf ofta förnyade knackningar, beslöt att öppna dörren. Han påklädde sig derför i hast och gick att öppna. John Owen rusade nu på

honom och krossade med yrhammaren hans hufvudskål. Utaf owäsendet och den mördades fallande till golfwet uppväcktes nu alla fruntimren, och med förskräckelse skyndade de äfwen att påkläda sig, samt att se efter hwad som war å färde i förstugan. En och en i sender tittade derin, och efter som det syntes, war mördaren genast framme med sin yxa. Han skonade ej de trenne små barnen, ej den gamla 77-åriga farmodren. Alla föllo för hans mordiska hand. Egn och kall stod han der med blodbestänkta händer wid sina offer! Nu beslöt han att taga hwad han kunde, men påträffade blott några smärre effekter. Mannens helgdagskläder påklädde han sig, samt wandrade sedan derifrån med sitt onda samwete.

Men Gud, som icke låter brottet blifwa ostraffadt, wille ej heller att denne grymme och förhårdade brottsling skulle undkomma. Kläderna, som han tagit, röjde honom snart, äfwen som några ord, som han hade sagt till en af sina bekanta, att han skulle uppsöka en smed, som han hade penningar att fordra utaf, och skulle han icke få dem, skulle han mörda smeden.

Han häktades samt bekände sitt brott, sedan han såg att det icke war lönt att neka, utan att allt talade emot honom. Han förklarades skyldig till sju-dubbelt mord, begått af öfwerläggning med uppsåt, och dömdes till döden.

Wätte hwarje menniska behjerta denna sanna, sorgliga berättelse, deri man ser huru långt hat och afundsjuka kan förleda mången att begå de grymmaste mord.

Sång.

1. Natten sin slöja öfver jorden breder,
Klockan i tornet midnattstimman slår,
Hatet och ondskan mannen här förleder,
Till dessa brotten, som wi ståda får,
Mördaren står der så kall och så grym, :,:
Sedan han släkt lifwets fista skymt.

2. I staden Denham, en familj der bodde,
Kärlek och friden herrskade bland dem,
Och des förhoppning allt mer och mer grodde,
Trefnad och lycka trufdes i des hem.
Trenne små flickor och äfvenså en mor, :,:
Och med sin maka, war glädjen så stor.

3. Snart skulle dock deras lyckas sol blekna,
Afund och hatet stå wid deras dörr,
Kraften hos mannen för ewigt skull' wekna,
Allting försvinna som blomstrade förr.
Denna familjen så snart bortfara :,:
Men uti himlen sällheten war.

4. Mördaren kom, om natten, som tjufwen,
Då när som sömnen ögat slutit har,
Tysthet och friden rådde i naturen
Våren stod grönkädd, allt så härligt war,
Men uti mördarens kalla hjerta :,:
Bodde blott tanken att döda — dem.

5. Och så till verkstaden han sig begifwer,
Bryter upp dörren och träder derinn,
Tager en yxa och ondskan nu drifwer
Honom att utföra gerningen sin.
Han uppå dörren re'n synes klappa :,
Modet han ej syns för brottet tappt.

6. Straxt öppnas dörren, han djerf nu inträder,
Mannen, som öppnar, sin bane då får,
Dran hans hufwud döden bereder,
Hjertat det stadnar och pulsen ej slår,
Fruentimren wakna af bullret, rädda, :,
Han ock en graf för dem wille bädda.

7. Dran han hjäer för hwar en sig wisar,
Grymhet står målad ju uppå hans drag,
Kärlek till nästan han icke mer prisar,
Bryr sig ej ock om Gud samt hans lag,
Afwen tre barnen och farmor gamla, :,
Will han till grafwen alla församla.

8. När som han morden grymt fullbordat hade,
Tar han det ringa som finnes der blott.
Samt mannens kläder, de bästa han drager
På sig och skyndar derifrån brådt.
Dock straffet kommer för allt det illa, :,
Som man begår i dårskaps werld.

9. Nu för sitt brott han döden får njuta,
Mätte blott ångren ge honom tröst,
Och måtte syndarn af Gud ej förskjutas,
Döden kan blott försona, ge tröst.
Rättwißt han lider till warning för alla, :,
Som uti brott och laster här gå.

10. Stadna, o menska! ock nu invid grafven,
Tänk att din tid redan snart förgår,
Brytas kan hastigt lätta wandringsstafven,
Alltid dina lustflott ramla nå't år.
Då du minst anar kommer döden
Och gör slut på glädjen, sorgen, nöd.

1001850893

